

Szív Ernő (Darvasi László)

FENYEGETÉS

A fecsegő potyautas 74.

Elfogultság, elragadtatás, szelíd, fájdalmas mámor. Ezek a szavaim. De láttam például a minap, milyen nehézség az úgynevezett kánon fölépítése, kialakítása, hogy az micsoda türelem, mennyi pénz, mennyi csilingelés. Nagy István életművét lehet megtekinteni még néhány napig a Kieselbach Galériában, Jászai Mari tér, Bp., tessék szépen odafáradni, kárpótolni Bartók, eseményileg a minden.

Azonban én most Fenyvesi Ottót jöttem dicsérni és magasztalni, nincs öltöny, sem nyakkendő, sem VIP kártyabelépő, a tárca portáján leadtam a két pisztolyt, a baltákat, a késeket és a savas flakont. Milyen kevesen tudják, hogy Domonkos István megírta a Kormányeltörésben című versét, szerintem benne van legfelső top tízben, lalala. Menj végig az imbolygó versolvasó soron, Tolnai Ottó, Sziveri neve mit mond. Balázs Attila, Hász Róbert, Kontra mint komoly írók. Pardon, de Sziveri 36 évesen ment el, rémületes fájdalommal meggyötörve, nagyon nagy költő volt, kutya se tud róla, anyukám, jó, legalább díja van, a szakma ismeri.

Kedvenc állatom azóta a rinocérosz.

Szóval hogy a Trianon nem az, hogy elvettek hegyet, völgyet, iskolanevet, történelmet, sufnit, íróasztalt. Csillagom, hiába kapod vissza a hegyet, és mászol föl rá sminkelt himnuszolva, akkor se látszol. Maradsz annak, amekkora vagy. Nem az hallik, aki ordít, vagy akit hangszóróba gyömöszölnek. Iliá Mihályt mikor és ki hallotta kiabálni?! A Trianon az, hogy magad is befelé figyelsz, nem nézel át a kerítésen, a dróton, a falon, hagyod. Passzé, kisfiam. A Trianon nem nagymatrica, hanem érdektelenség. Közöny. Közömbösség. Szarházi irigység. Düh, aminek nem tudod az aprómenetét. A Trianon falépítés. És részt veszel benne, mint tavaszban az aranyeső, mint őszben a rozsda. A Trianon az, hogy átjön a kikericses mezsgyén, és lebosszul. Oké, oké, értem, van rá lelki indok, sokat, ja, de nagyon sokat szenvedtem, míg te hús, hazai madártejjel öntözgetted a háborgó, verset író öled, hát most szépen, módszeresen lealázlak, kifosztalak, megmutatom neked a homályos nemzeti sarkot, satöbbi, de különben olyan akarok lenni, mint te. Úgy fészülöm én is, pont úgy félre, nem?! Jól áll? Mondd, már, hogy jól áll, bazmeg!

Béla adta oda a két, buborékos borítékos könyvet. Ő a gondnokunk. Szoktunk tőle karácsonyi üdvözlöt kapni, Boldog karácsonyt, a gondnok. Pincsije van, és én elég jó embernek tartom, ha ez számít valamit. Valamikor egyszer beszaladt a pincsi, nem tudtam miért, aztán kiszaladt. Addig beszélünk valamit kint. Hát hagyott egy tócsát a szoba közepén.

Na, de elég is hozzá, hogy Fenyvesi Ottó verses kötetét küldte el nekem maga a szerző, Béla őket hozta el, mert már régen látom, hogy miféle kincsek ezek, viszont a könyvekhez nehezen lehet hozzá jutni. Vagyis nem lehet.

Halott vajdaságiakat olvasva.

„Szarnak a versre, válságban a líra.

Végigvonult rajtunk a század

összes raja és alegysége.

voltak divatos nyavalyák,

fekélyek, allergiák infarktuszok,

kankók, náthák és vírusok...”

Ezek a versek, melyeknek újkori példányait pl. föl lehet lelteni a magvetős Szép versekben, a nyár legszebb eseményei voltak nekem. Metszetek. Kivonatok. Egy mondatba sűríti az életet, vagy az élettörténet novellisztikus, parabolászerű mikéntjét, efféle mondatokat sorakoztat szépen, szellősen egymás után, ilyen mondatokkal mintegy kibéleli, levegősíti a versteret, és mire egy-egy költemény végére érek, meghalok, legalábbis sírok. Emberi életek a dunsztos üvegben, neszték. Ötvenöt írói/költői nevet számoltam, meg még az ujjak. Ezek az emberek nekünk mind testvéreink, a véreink voltak. Erről ennyit.

Nagyon finom.

A nosztalgia eperből van. Édes, és vérzik is és fáj is. Látom, hogy éltél, mit tudtál, mi volt a pasziánsz, a reneszánsz, szürreál, a szoszozoc, mi az új truváj. Mentünk a múltkor Újvidékre Pistivel meg Kingával, nem volt az egész Vajdaságban az egész mezőn egy kibaszott fa. Pfü, anyukám, milyen finom volt a semmi (kukorica, búza, rozs) elterülése.

Befejezésként pedig szeretném fölkérni a magyar kiadókat, hogy mihamarabb adják ki, valaki tegyen érte, hogy Fenyvesi Ottó Halott vajdaságiakat olvasok c. nagyciklusa egy kötetben, szép kiadásban jelenjen meg. Most még csak egyszer szóltam, és halkán írtam, de. Nem fenyegetőzöm, viszont le fogom bosszulni, ha nem teszitek meg.

Egy szép kiállítású, díszes könyv, ott lenne a helye a nagyban.

Finom lenne.

Hanem mire befejeztem ezt a szövegelést itt, a tárca ruhatára bezárt. Egy hét múlva nyitás, viszont továbbra is halkán mondom, nem kettő, de három csütörtöki pisztolyom volt.

2019.09.20.

(Megjelent a Revizor-online portálon):

<https://revizoronline.com/category.php?id=1>